

РЕШЕНИЕ

№ 694

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10907** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 38102 от 03.11.2021 г., подадена от Х. В. М., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [населено място], [улица], чрез адв. Д. Д. срещу Решение № 20192742 от 01.10. 2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 121-ви състав, постановено по н.а.х.д. № 1035/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 20-4332-022134/15.12,2020 г., издадено от началник на група при ОПП-СДВР, с което, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложена глоба, в размер на 3000 лева, за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, при допуснати процесуални нарушения и в противоречие със събраните по делото доказателства - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди, че е налице ненесъответствие между описанието на нарушението в АУАН и в НП. Счита за неправилен извода на районния съд, че процесният лек автомобил не е имал технически проблем. Моли съда да отмени въззивното решение и потвърденото с него НП. Претендира адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът Х. В. М. се представява от адв. Д., която поддържа жалбата. Претендира разноски и за двете инстанции.

Ответната страна – Столична Дирекция на Вътрешните работи /СДВР/ – Отдел „Пътна Полиция“, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор Д. моли съда да остави жалбата без уважение и да потвърди първоинстанционното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 15.11.2020 г. около 12:10 часа свидетелите А. М. К. и Н. С. К. полицейски служители извършвали обход в [населено място] в района на [улица]с кръстовището с [улица]. Вниманието им било привлечено от водач, който управлявал л.а. „ВАЗ 21013” с рег. [рег.номер на МПС] като умишлено форсирал двигателя и управлявал същия така, че той да поднася в различни посоки, форсирал двигателя така, че при гумите на автомобила се въртели и той умишлено правел кръгове, т.е. същият използвал пътища за обществено ползване за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като извършва рязка маневра като преднамерено извежда МПС-то извън контрол.

Наблизо имало автобусна спирка и спрял автобус с пътници, като водачът се насочил към центъра на града виждайки полицейския автомобил. Свидетелите веднага последвали водача, спрели го, като при извършената проверка установили, че това е именно жалбоподателя, който бил сам в автомобила. На въпроса им защо застрашава живота на гражданите, водачът заявил, че не е видял полицаите и много съжалява.

Свидетелят А. М. К. на длъжност мл. автоконтрольор към СДВР, отдел Пътна полиция-СДВР е съставил и връчил надлежно на жалбоподателя АУАН №АА355691/15.11.2020 г. за нарушение на чл.104Б т.2 ЗДвП.Няма данни по преписката жалбоподателят да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл.44 ал.1 ЗАНН. Въз основа на така съставения АУАН било издадено наказателно постановление.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в рамките на техните правомощия, при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение, поради което законосъобразно му е наложено наказание, както и че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН за маловажност на деянието.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд не е допуснал твърдените от касатора процесуални нарушения, тъй като е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Неоснователни са наведените оплаквания в тази насока. Правилно районният съд е приел за недоказано твърдението на санкционираното лице, че процесният автомобил е имал технически проблем. Видно от показанията на свид. М. К. и Н. К., същите са категорични. По делото няма данни свидетелите да са заинтересовани от изхода на същото, а показанията им са обективни и безпристрастни. Не са налице посочените в жалбата касационни основания за отмяна на постановеното решение. Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН, както и са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Неоснователни са релевиваните доводи за несъответствие между описанието на нарушението в АУАН и НП.

Всички действия на водачите, които не са насочени към преместване на пътници и товари, чрез пътно превозно средство тоест когато управлението му се извършва не с тази цел, са съставомерни по разпореждане на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Описаното поведение на водача – „извършва рязка маневра като преднамерено извежда МПС извън контрол“ удовлетворява чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН, сочи на цел, която не съвпада с единствено законосъобразната по разпореждане на чл. 104б т. 2 от ЗДвП, а именно пътните превозни средства да се привеждат в движение за превоз на пътници и товари. Достатъчно е да се опише как е управляван автомобила и при какви обстоятелства като в тази връзка, посочването в АУАН, че така водачът „извежда МПС извън контрол чрез презавиване довежда до загуба на сцепление на гумите /дрифт/“ не противоречи на правната квалификация и словното обвинение. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението.

Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото нарушение, както и относно размера на наложената санкция.

Неоснователно е наведеното в жалбата твърдение, че АНО не е събрал доказателства относно целта на движението на автомобила в конкретния ден.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съставът на нарушението изисква единствено водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение - за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерност на деянието. В закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: извършва рязка маневра като преднамерено извежда МПС извън контрол.

Съзнателното опасно шофиране, посредством извеждане на автомобила извън контрол чрез рязка маневра, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари.

Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. С оглед сериозната степен на опасност е и регламентираният висок размер на предвиденото в санкционната норма на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП наказание „глоба“ от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на жалбоподателя.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, направеното от касатора искане за присъждане на разноси следва да бъде оставено без уважение.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, втори касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20192742 от 01.10.2021 г. на Софийски районен съд , Наказателно отделение, 121-ви състав, постановено по н.а.х.д. 1035/2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.